

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הר"צ שלום ארוש שליט"א | פרשת בשלח | יג שבט ה'תשע"ו (23/01/16) | גליון 454

לעבור את הקשיים בקלות

בפרשת השבוע שלנו אנו לומדים על קריעת ים סוף שהיא הגמו והסיום של יציאת מצרים. קריעת ים סוף היא החותם וה'מכה בפטיש' של יציאת מצרים, והיא הנותנת את המשמעות המיוחדת שיש ליציאת מצרים בקרב עם ישראל לדורי דורות. הקב"ה בחכמתו לא רצה לגאול את עם ישראל רק בגשמיות, אלא העיקר הוא לגאול אותם ברוחניות, לגאול אותם מכל ההשפעה של מצרים ולהביא אותם לאמונה שלימה. לולי קריעת ים סוף, יצי"מ (יציאת מצרים) הייתה נשכחת מעם ישראל מהר מאוד, והם היו מפסידים את עיקר המסר של יצי"מ שהוא האמונה המוחלטת בבורא.

רק לצעוק אל ה'

נתבונן בניסיון של עם ישראל על שפת הים. בני ישראל כבר ראו ניסים ולמדו הרבה מאוד אמונה בעשר המכות. לכאורה הם יצאו ממצרים בשעה טובה במצברים מלאים באמונה, הקשיים כבר מאחוריהם, ולא נותר להם אלא לקבל את התורה ולהמשיך הלאה למלא את ייעודם כעם ה'. אבל הבורא בחכמתו ידע, שכל הלימוד של עם ישראל כ'צופים מן הצד' במכות מצרים, היה לימוד תיאורטי בלבד. זה לימוד שלא יהיה לו קיום ברגע המבחן, כמו שאכן היו חלקים גדולים בעמ"י ופלמרות כל הניסים הגדולים שראו במצרים לא האמינו בה' ומתו במכת חושך, וגם אלה שהאמינו ויצאו ממצרים - כשעמדו בניסיון על שפת הים - חלקם נפלו מהאמונה. לכן רצה הבורא יתברך ללמד אותם את האמונה למעשה, לא בתיאוריה, אלא ללמוד אמונה על הבשר ממש.

בני ישראל היו נתונים בניסיון גדול. הם מלפנים, המצרים הנזעמים מאחור, ומן הצדדים מדבר ושמה, חיות רעות, נחשים ועקרבים. מצד אחד ניסיון קשה מאוד באמונה, בפרט לעם שעושה את צעדיו הראשונים באמונה. אבל מצד שני זהו גם ניסיון קל מאוד, מכיוון שבמצב שבו היו נתונים לא היה שום מנוס, לא הייתה שום אפשרות הגיונית אחת. מה יעשו? יקפצו לים? ילחמו במצרים? יתלוננו? וכי זה יעזור להם?! הם היו במצב שבו נשאר להם רק לצעוק אל ה'. ואכן עיקר הנס נמשך מאותם כשרים שסגרו את השכל לגמרי ומסרו את כל נפשם לצעוק לה' מעומק הלב, ומתוך כך זכו לאמונה שלימה בה' ובמשה עבדו

וקפצו לתוך הים, ובזכותם היה הנס הגדול, כמו שאומר ר' נתן: "מה שכתוב תלונתם שאמרו 'המבלי אין קברים במצרים' - זה היה רק קצתם, שפגמו באמת הרבה, אבל הרבה האמינו בה' וצעקו אליו יתברך ברחמים ותחנונים... ועיקר הנס בוודאי היה על ידי הכת הכשירה שהאמינו בו יתברך ובמשה ולא הרהרו אחריהם רק התחנונו אל ה'". ומה הייתה התוצאה? התוצאה הייתה ניסים גדולים ומופלאים פי חמישה מכל ניסי יצי"מ, וגילוי של אלוקות ואמונה ומראות נבואה שאפילו שפחה על הים ראתה מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, ובנוסף יצאו בשלל גדול ועצום גם בגשמיות. האמונה הגדולה שקנו בני ישראל בים סוף היא אמונה הרבה יותר עמוקה, כי הם למדו את זה על בשרם ממש. הם הרגישו את הדוחק והמיצר וראו את פחד המוות מול העיניים, והם צעקו אל ה' מעומק ליבם - ואז כאשר ה' הציל אותם הם הרגישו את הנס על בשרם ממש.

המסר הראשון של קריעת ים סוף לכל אדם הוא, איך להתמודד עם הצרות. אם האדם נתון בכל צרה ובכל בעיה, הוא צריך ללמוד מעם ישראל על ים סוף, שיבין שה' בסך הכול רוצה ללמד אותנו אמונה ולהראות לו ניסים ונפלאות, לכן צריך שיבטל את כל המחשבות וכל השכלים, שיסגור לגמרי את השכל שמחפש פתרונות ותחבולות - ויפנה כל כולו אל ה' בצעקה מעומק דליבא, צעקה אמתית שתמשיך לו את כל הישועות, והעיקר, צעקה שתביא אותו לאמונה שלימה שהיא עיקר הגאולה והישועה.

אל תיתן לה' עצות

מקריעת ים סוף אנו למדים את הנקודה שבה תלוי כל הכוח של האדם לבטל את השכל ולצעוק לה' בלב שלם. חשוב לעצמן שאתה עומד במקום בני ישראל על שפת הים, הים לפניך, המדבר מן הצדדים והמצרים מאחוריך. האם היית מעלה בדתך שהים ייקרע? האדם היה חושב כל אפשרות, אבל לא היה חושב שהים ייקרע. כי ישועת ה' היא מעל לכל מחשבה.

אדם מתפלל לה', אבל תוך כדי תפילה הוא מנסה לחשוב על כל מיני פתרונות וחושב שהוא צריך להגיד לה' איך להושיע

אותו. ואם הוא לא רואה בשכל שלו שום פתרון, הוא מתייאש מהתפילה והצעקה כי חושב לעצמו: 'מה כבר יכול לקרות, מאין יבוא עזרי? נכון שה' יכול, אבל מה כבר ה' יעשה במצב הזה...'. אבל בקריעת ים סוף אנו לומדים שה' מושיע את האדם ממקומות לא צפויים שלא עולים על דעתו, מעל לכל השגה. וכשאדם מתבונן בנקדה הזו, זה נתון לו כוח לצעוק לה' יתברך בכל כוחו תמיד, בלי לעזור לה' ובלי לייעץ לה' עצות. לכן הפרנסה והזיווג קשים כקריעת ים סוף. אתה לא יכול לדעת ולא צריך לדעת איך ה' יושיע אותך, איזו קריעת ים סוף תהיה לך. אתה רק צריך להאמין שה' יתברך שם אותך במצב הזה והוא כבר הכין לך פתרון שלא חלמת עליו בכלל.

הידיעה הזו נותנת כוח לאדם לסגור את השכל לגמרי ולצעוק לה' בכל כוחו. שיאמר לה': 'רבש"ע, אתה שמת אותי בצרה הזו, ואתה הכנת לי את ה'קריעת ים סוף' שמתאימה לי. לי אין את הכלים אפילו לחשוב איך תושיע אותי, אני רק יודע שעליי לצעוק אליך תמיד!'

לקנות את הכלי

עם ישראל היו צריכים לתת לב להתבונן במה שקרה בים סוף ולדבר על זה יום יום בלי סוף, שהרי היו במצב שלא ראו כל מוצא וכל פתרון, והנה, על ידי התפילה והצעקה, ה' הושיע אותם כזאת ישועה. ולמה ה' עשה את זה? הרי ה' בעצמו הכביד את הלב של פרעה וגרם לו לרדוף אחריהם? וכי ה' לא היה יכול לתת להם לצאת בנחת ובשלווה? אלא ה' רצה ללמד אותם אמונה ולתת להם כלי שאתו יוכלו להתמודד עם כל בעיה וכל קושי שיהיו להם.

בני ישראל היו צריכים להשתמש בכלי הזה בכל שנות המדבר עד הכיבוש המושלם של א"י, שבכל צרה ובכל סכנה ובכל התמודדות היו צריכים לסגור את השכל ולצעוק לה', ובכל פעם ה' היה נותן להם את הישועה בדרך שבכלל לא חשבו עליה, וכך היו לומדים עוד ועוד אמונה והיו רואים עוד ועוד ניסים. אבל הם לא השתמשו בכלי הזה ולכן היו צריכים ללמוד הכול בדרך הקשה...

זה עוד מסר חשוב מאוד, שלאחר שהאדם כבר ראה ישועה וראה שה' שומע תפילתו ועוקתו וזכה לגילוי אלוקות - שילמד מזה מוסר השכל לכל

החיים שלו, ויישב את דעתו שבהכרח יהיו לו עוד קשים ועוד בעיות, ולכן כמו שראה עכשיו את ישועת ה', כך גם בניסיונות הבאים הוא צריך לבטוח בה' ולצעוק אליו גם אם יעבור עליו מה שיעבור!

הסוד של הצדיקים

המסר של יציאת מצרים הוא: כל מה שיעובר עליך הוא מאת בורא עולם כדי ללמד אותך אמונה!! אם תעמוד בניסיון אתה תראה ישועות גדולות ותזכה לאמונה חזקה ועמוקה יותר. כשהיודי חי את המסר הזה הוא יכול לעמוד בכל קושי ובכל ניסיון. שאלתי את עצמי שאלה: הצדיקים עברו ניסיונות קשים ונוראים, ניסיונות שלא ניתן לתאר - מה החזיק אותם? מה נתן להם את הכוח? והתשובה היא: הם ידעו שתכלית ביאתם לעולם היא להאמין בכל שנייה ושנייה בכל ימי חייהם אמונה שלימה בבורא עולם. רק זה מה שנתן להם את הכוח.

כל אחד צריך לדעת, שישים מצבים בחיים שבהם אדם לא יכול ללמוד תורה ולא יכול להתפלל ולקיים מצוות - אבל להאמין בה' הוא יכול תמיד! בכל מצב צריך להאמין: 'ככה ה' רוצה. ה' רוצה שאהיה במצב הזה שבו אני לא יכול ללמוד ולהתפלל ולקיים מצוות. זה רצון ה'. אז אני מקבל את זה באהבה ובשמחה'. לכן הניסיון היחידי הוא הסכנה שח"ו ייבאד את האמונה, לכן כשאדם מרגיש שהוא מאבד את האמונה יצעק לה' בכל כוחו כמו עם ישראל על שפת הים וישלף את עצמו על ה' יתברך ועל האמונה לגמרי.

העיקר לא לזוז מהאמונה

כל הצדיקים עברו קשיים וייסורים, וזה מה שהפך אותם לצדיקים. כתוב: 'רבות רעות צדיק'. אומר ה'שפת אמת' על פי הזוהר הקדוש שאי אפשר להיות צדיק בלי לעבור רבות רעות, ולכן אומר הזוהר: מדוע יש לצדיק רעות רבות? כי הקב"ה רוצה בו! זו הדרך ללמד אותו ואת כל עם ישראל אמונה ולקרב אותם. יהי רצון שכל עם ישראל ילמדו אמונה רק על ידי חיוכים, אבל באמת, בשביל ללמוד אמונה שווה לעבור את כל הייסורים שבעולם, כמובא בשם בעל 'חידושי הר"מ' שאמר שעדיף למות מיתה משונה אלף פעמים ולא לזוז כחוט השערה מן האמונה. כי הצדיקים **המשך בעמוד 3**

חשובה לך שלמות וקדושת המשפחה
להבין כיצד לבחור לב חדש, ולבנות בית קדוש
אבל איך עושים את זה???
"בריתי שלום" לנשואים ורזוקים
להזמנות: 02-5812210
www.breslev.co.il 02-5323339

"מזהה אמהה את זכר עמלק משהתה בשלח" (שמות ז')

מפרשת בשלח מובן שמחייבת עמלק נעשית בידי שמים כמ"ש "מזהה אמהה את זכר עמלק", ואילו מפרשת כי תצא "משמע שהוא ציווי לכל אחד מישראל בפרטיות כמ"ש "תמזה את זכר עמלק", כיצד יתיישבו הכתובים?

מבואר בספר "אוהל רחל" שכוונת התורה להודיענו בעבודת מחיית עמלק משותפת לנברא ולבורא, כי עמלק הוא סמל הגאווה, שעל כן מניינו "ם", ואת הגאווה אדם לא יכול למחות בכוחות עצמו, ולכן אין חובש מתייר עצמו מבית האסורים, ולב יודע מרת נפש, כמה וכמה רחוק הוא, ובאם זוכים עכ"פ ללב נשבר ונדכה באמת, מקבלים מאוצר מתנת חינוך, הוא האוצר שהראה הקב"ה למשה ואמרו לו, **מכאן אני נותן למי שאין לו מעצמו**, אפילו מלאכי מעלה צריכים מתנת חינוך, קל וחומר קרוץ מחומר. והגם שיש לאדם בחירה חופשית לבחור בטוב ומאוס ברע, גם זה מתנת חינוך, כמאמר אדון החסידים "אמה תומיך וזולת" (תהלים טז), ופירש המצודות, אתה שמת את ידי לבחור בחלק הטוב, וזו היא עיקר נקודת הבחירה, שידע אדם, שאלמלא הקב"ה

עוזרו במלחמת יצרו, לא יוכל לבדו לעמוד בקשרי המלחמה, ועיקר בחירתו להרבות בתפילה להקב"ה, שיעזור לו ויקרבהו לעבודתו באמת וראה זה פלא, אשר ראשי התיבות של מ'הה א'מהה ת'מזהה, הוא אמת, היינו שאת האמת העליונה האדם לא יכול להשיג בכוחות עצמו. אדם צריך לדעת שמצד עצמו אין לו קשר לאמת, וכל החיבור שלו לאמת זה רק מצד ההתקשרות שלו לקב"ה שחותמו אמת. כלומר, חותמו של הקב"ה נחקק באדם רק כאשר הוא עושה כל שביכולתו למחות זכר עמלק מקרבו, בבחינת "תמחה" בתפילה ובהתבודדות כל מידה רעה וכל תאוה רעה המושלת בו (ל"מ נב) ורק אז משלים הקב"ה עבורו את המלאכה בבחינה של "מחה אמתה".

זה הטעם בשלח משה דווקא את יהושע להילחם בעמלק, ללמד לדורות, שהדרך היחידה למחות את עמלק זה בענוה, שהאדם יודע שהוא שבלי הקב"ה וצדיקיו האמיתיים, אין לו סיכוי להשפיל גאונו, שזו המהות של יהושע שלא סר מדברי משה מינו ושמאל, ובכך תיקן מידת הגאווה שמקורה בעיניים, שהאדם מנהיג את עצמו כפי ראות עיניו.

זה שמובא בליקו"מ (יד) שצריך האדם להקטין את עצמו בארבע מדרגות של ענוה, לפני גדולים ממנו, לפני בני אדם כערכו, לפני קטנים ממנו, וכן להקטין עצמו כנגד מדרגת עצמו, וידמה בעיניו שהוא למטה ממדרגתו, שהוראה זו תואמת להפליא את דברי המשנה "עשה לך רב, קנה לך חבר, והווי דן את כל האדם לכף זכות" (אבות א, ו) שצריך בתחילה לעשות לו רב, להקטין עצמו לפני גדולים ממנו. וזה בעצמו מסייע לו לקנות חברים ואוהבים, כי אנשים חפצים להתקרב למי שיש לו ענוה. וזה שיש לו חברים מחייב אותו להקטין עצמו גם בפני אנשים כערכו, כי בין חברים תמיד יהיו פעמים שיצטרך זה להקטין עצמו בפני זה. ולפעמים יצטרפו לחבורה גם אנשים קטנים ממנו, שיהיה עליו לקיים בהם "הווי דן את כל האדם לכף זכות", היינו להקטין עצמו בפני קטנים ממנו, וכדברי הרמב"ן באגרת לבנו "וכל אדם יהיה גדול ממך בעיניך", ואחרי שזכה לכל אלו המדרגות, עלול הוא לבוא לגאוה על זה שהוא עניו, לכן באה ההוראה של רבי נחמן שיקטין עצמו אף בפני עצמו, וידמה בעצמו שהוא למטה ממדרגתו, כי להילחם בעמלק שהוא אין סוף גאוה, צריכים אינסוף ככול אינסוף ענוה.

פנינו היה נהוג להתקבץ אצל רבנו ששה פעמים בשבוע, שלש פעמים בשבוע היו נוסעים אנשי שלומנו אל רבנו ונמנים קבועים. והיינו לראש-השבוע ושב-השבוע ושבועות. ושלש פעמים בשבוע היה רבנו נוסע אל אנשי שלומנו והיינו בשבת-שירה היה נוסע למעונות וידבק או לטעמיו ולטעמו ויבין בשבת-החמישי ועוד שבת אחת בחודש שיש אומרים שהיתה זאת שבת פגרת שיהיה נוסע אז לטעמליק. (יש"ש ק ב-קנה)

אמר מוהר"ן: "כל מי שרק יתחבר לרבנו, יהיה מי שהיה, שוב לא יעזובנו רבנו לעולם עד שיתקנו". (שם ב-תשיג)

אמר מוהר"ן: "כול אני לומר פרוש על "המהרה" שיהי המקשה ביותר - ולא על אדם, מי העקר הוא לב נשבר, ומי יכול לדעת את הלב הנשבר של השני?" (שם ב-תרכג)

רבנו צוה על מוהר"ן שישתדל להדגיש איהו הדיש בכל יום, וכך נהג מוהר"ן כל ימי חייו, וספר שהיה ערב שבת אחת שלא התחפש לו שום חידוש, ויצאתי לחוץ לעיר והתפללתי לקדוש-ברוך-הוא על דבר זה, ו"חשתי איהו חידוש מהצבע הקטנה". (שם ב-תרט)

שו"ת של חסד

לקט הלכות ומנהגי הכנסת ספר תורה חדש - ה"ב

דין המוגש ע"י בית ההוראה "חוט של חסד" מאת הרה"ג ר' אלחנן שלום אלגורוד שליט"א ר"כ ההוראה ודומ"צ דק"ק "חוט של חסד" ודין בביה"ד משפט וחסד

בשם ומלכות על ספר התורה הזכה לכתוב (החיד"א בספרו בית עולם על ספר חסידים סי' תתנ"ז בשם היע"ץ במוזקניה סי' רכ"ג, או החיים הקדוש בספרו פרי תואר סי' כ" סק"ד, פתח הדבר או"ח סי' רכ"ג סק"ד, ש"ת בית יהודה למהר"י יע"ב זצ"ל יו"ד סי' כ"ג ש"ת מנחת אלעזר ח"ד סי' ט"ה, ספר משנת אברהם סי' ד' ס"ב בשם הרב"ז בתשובה ח"ג סי' ת"ב, ועוד.) אמנם כיון שפוסקים רבים אחרים חולקים ואומרים שאין לברך ב"בטעם" "שהחיינו" על ספר תורה חדש [ובטעם הדבר עין בש"ת דברי יציב או"ח סי' צ"ב], לצאת מידי כל ספק נכון הוא שילבש בגד חדש או יקח פרי חדש ויברך עליהם "שהחיינו" ויכוון לפטור גם ספר התורה החדש וכן את שאר כלי הקודש החדשים המצויים לספר התורה (התיק/המעיל, הרימונים/הכתר וכו'). ונכון לברך ברכה זאת לפני שמכניסים את ספר התורה החדש להיכל או בעת הסעודה שעושה לכבוד ספר התורה, מפני שאז הוא עיקר זמן השמחה [החיד"א הנ"ל וכן בברכי יוסף יו"ד סי' ע"ד סק"ח ובאו"ח סי' רכ"ג, סק"א, ספר נהר מצרים יו"ד ה"ל ספר תורה אות י"א, ש"ת חקרי לב מהדורה בתרא סי' ז', הגר"ח פלאגי זצ"ל בספר חיים סי' ד' אות ז', בן איש חי שנה ראשונה פ' "דראה" אות ט', ש"ת דברי יציב הנ"ל, ספר הנחמדים מפז סי' ג' ס"ב ועוד.] כג. יש נוהגים לקרוא בספר התורה החדש רק בשבת הראשונה [לקוט מעם לועז עמוד תת"ס]; ויש נוהגים לקרוא בו בארבע השבתות הראשונות, ובשבועות אלו מוציאים אותו לכל הקריאות של התורה - שבת בבוקר ובמנחה ובשני ובחמישי [ש"ת לב חיים לגר"ח פלאגי זצ"ל ח"ג סי' מ"א, החיד"א בספר לודא אמת סי' א' אות א', שדי חמד אסיפת דינים מערכת "חזקה" סי' א' אות ז']; ויש נוהגים לקרוא בו מיום הכנסתו למשך שנה שלימה [לקט יושר יו"ד עמוד נ"ט] וכן נכון לעשות כדי לבדוק ולנסותו שאין בשום טעות וכיוצא"ב [ספר הנחמדים מפז סי' ד' סט"ז]. והמנהג הקדמון הוא להעלות בשבת הראשונה שבה קוראים בספר התורה החדש, את בעל המצוה לעליות "שישוי" הדס, השומר למנה"א אדארי זצ"ל סי' ל"ו אות ו', ויש אומרים שנותנים לו באותה שבת גם להוליך את ספר התורה החדש לתיבה ולהחזירו אח"כ להיכל [החיד"א בספרו לוד

התורה הללו לקראת ספר התורה החדש, ומנהג זה יסודותו בהררי קודש [ברכי יוסף הנ"ל, הגר"ע יוסף זצ"ל בש"ת יביע אומר ח"ד או"ח סי' ט"ו, ספר הנחמדים מפז סי' ג' ז"ה]. ומותר להוציא את ספרי התורה מבית הכנסת לרחובה של עיר למרות שאין עשרה אנשים שמלווים את ספרי התורה לבחון, ועל כל פנים נכון הוא שילוו עשרה אנשים את ספרי התורה לבחון [הגר"ע יוסף זצ"ל הנ"ל, הגר"י יוסף שליט"א ביבולקט יוסף תפילה ח"ב סי' ק"ה סי"ט, ספר הנחמדים מפז הנ"ל]. די. נוהגים לייפות ולקטש את בית הכנסת לקראת הכנסת ספר התורה החדש [מנהגי ורומיישא לר' יוסף שמש אות שט"ו]. טו. יש נוהגים לומר בכניסתם לבית הכנסת את מזמור כ"ד בתהילים: "מזמור לדוד הבו לה' בני אליהם"; ודרכי חיים ושלום אות התקמ"ח ועוד]. טז. יש נוהגים שלאחר שוכנסים לבית הכנסת, מקיפים את הבימה פעם אחת ואומרים "אנא ה' אושיעה נא, אל-וקי הרוחות בוחן לבבות וכו'" [ויצבור יוסף שם אות י']; ויש נוהגים לומר "אתה הראת" פסוק בפסוק ולערון ז' הקפות סביב הבימה כמו בשמחת תורה [נטעי גבריאל דיני כתיבת והכנסת ספר תורה פ"ב ס"ב, ספר הנחמדים מפז סי' ג' ס"ז]; ויש שאין עושים שום הקפה אלא מיד מכניסים את ספר התורה להיכל [ספר הנחמדים מפז הנ"ל]. ז. מנהג ירושלים הוא שאומרים את מזמור כ"ד בתהילים: "לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה" פסוק בפסוק עד פסוק ז' שאו עשרים ראשיכם", ומכבדים את זה חשוב בפתיחת ארון הקודש, וממשיכים ואומרים את שאר הקודש, ואז אומרים "ויהי בנסוע הארון... שמע ישראל... גדלו לה' א-לוקינו... היללו את שם ה'... ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל" ומסיימים ב"עלינו לשבח" [סידור מנחת ירושלים]. יח. נכון שבעל המצוה וכל הקהל יאמרו בעמדם זה של הכנסת ספר התורה החדש, את תהילים פרק כ': "מזמור לתודה" ואת סדר "שמת כל חי"

י. הנושא את ספר התורה ומולכו, ישאנו בצד ימינו [ספר חסידים סי' ק"ט, רמ"א או"ח סי' קל"ד ס"ב ומש"ב שם ס"ק י"ד, ש"ת תורה לשמה סי' כ"ב, ועוד]; ולגבי איטר יד ימינתו לחלקו הפוסקים באיזה צד ישאנו: (א) י"א שאף הוא ישאנו בצד ימינו כמו שאר אינשי [ספר ברכת שמים הל' נט"י של שחירת יוסף ס"ד הערה שפ"ג, ספר שער אפרים שער י' ס"ב], (ב) וי"א שישאנו בצד שמאלו שהוא ימין ידיה [פרמ"ג או"ח סי' קל"ד א"א ס"ק"ה, ש"ת דברי יציב אה"ע סי' נ"ג אות י']. ומ"מ כשורקד עם ספר התורה, אין קפידא באיזה צד נושא אותו, אלא העיקר הוא שיהיה לו נוח בנשיאה זאת כדי שח"ו לא ייפול ספר התורה מידו [ספר הנחמדים מפז סי' ג' ס"ג]. יא. כשמולכים את ספר התורה מביתו של בעל המצוה ומוליכים אותו לבית הכנסת ברחובה של עיר, הוא עת רצון גדול מאוד, וילווה האדם את ספר התורה ויחבב וינשק אותו, ויש בדבר זה להגן ולהושיע את האדם ולבטל כל גזירה קשה [הגר"ח פלאגי זצ"ל בש"ת לב חיים ח"ב סי' כ"א, ספר הנחמדים מפז סי' ג' ס"ה]. ונהגו שכל מי שגר במקום התהלוכה של הכנסת ספר התורה וכן כל מי שעובר שיש וצאים לקראת ספר התורה [מנהגי ורומיישא לר' יוסף שמש אות שט"ו]. יב. מצוה גדולה ועצומה לשמוח בשמחת התורה, ולכן בשעה שמוליכים את ספר התורה החדש להכניסו לבית הכנסת, מצוה לרקוד עם ספר התורה וכן לשיר ולרקוד לפניו, וישתדל מאוד להרבות במצוה זאת של השמחה וכבוד ספר התורה בכל כוחו, כי זוכה בכך לדברים הרבה [ספר שירה חדשה סוף עמוד ע"ד, מש"ב סי' תרס"ט ס"ק י"א, ספר הנחמדים מפז סי' ג' ס"ט]. יג. כשמגיעים עם ספר התורה החדש סמוך לבית הכנסת שמכניסים אותו לשם, נוהגים שמוציאים לקראתו לרחובה של עיר את כל ספרי התורה שבהיכל בית הכנסת [ברכי יוסף סי' קל"ה ס"ק י"ג, שיערי אפרים שער י' סמ"ו] ויש נוהגים להוציא רק שלושה ספרים [כן הוא מנהג בעל], ויש נוהגים להוציא רק שני ספרים [ויצבור יוסף שם אות ו']. ושומחים ורוקדים עם ספרי

המשך דבר ראש הישיבה

האלה ידעו מהי התכלית, והבינו היטב איך להתייחס לכל מה שקורה בעולם הזה. מי שכל התכלית שלו היא אמונה, כל הניסיונות של העולם הזה בשבילו הם כמו משחק ילדים.

הצרה הכי קשה היא חוסר אמונה. חוסר אמונה זה פירוד וניתוק מה'. אין צרה יותר גדולה מזו. בעל חידושי הרי"מ יותר שלושה עשר ילדים, לא עלונו, ואחרי הילד השלושה עשר ניחם את אשתו ואמר לה: 'תדעי לך, שמהצער שלנו יהיה הרבה חיזוק ונחמה לעם ישראל, שאם אחד ייאבד ילד ח"ו ויפול לצער ולתרעומת על ה' יתברך, הוא יזכור שהיה יהודי שאיבד שלושה עשר ילדים ונשאר חזק באמונתו וקיבל הכול באהבה ובשמחה - ועל ידי זה לא ייפול מהאמונה. אם כן שווה לאבד שלושה עשר ילדים, בשביל שלא יהיה פירוד בין יהודי לקב"ה אפילו רגע אחד!'

לכן אמר בעל 'חידושי הרי"מ' שאדם צריך לעבוד כל ימיו לתקוע בלבו את האמונה הפשוטה, כדי שגם בזמן חשכות וניסיונות שבהם השכל לא מאיר לו, גם אז יחזיק חזק באמונתו. את זה אנו מקבלים מהתבוננות ביצי"מ ובפרט בקריעת ים סוף שהחזירה את האמונה בלבבות בני ישראל.

כל אדם צריך להתחזק ולהעמיק את מחשבתו ולצייר לנגד עיניו את יצי"מ ואת ניסי קריעת ים סוף, כדי לקחת חיזוק לעצמו, שבכל ניסיון בחיים יחזיק באמונה ויצעק לה'. ובפרט צריכים לצייר זאת בעת שאומר שירת הים בכל בוקר, כמובא בפוסקים שצריך לדמות בדעתו כאילו ובאותו היום עבר בים עם כל ישראל והמצרים טבעו והוא ניצל, וכך יאמר את השירה בשמחה עצומה ובחיזוק האמונה בה' ובמשה עבדו. וטוב להזכיר כאן את דברי ה'שפת אמת' שאמר שהתבוננות בעיני יצי"מ והמסרים של האמונה שנלמדים ממנה נחשבת לאדם כאילו הוא עצמו עבר את כל הגלות וההסתרה ועל ידי זה זוכה האדם לדעת את ה' ואינו צריך לעבור בעצמו את הגלות. נמצא שכפי שזוכים להיות את יצי"מ וקריעת ים סוף ואת המסרים הגדולים שלהן - כך נגאלים כפשוטו בגשמיות וברוחניות.

כמו כן צריך האדם להזכיר לעצמו את 'צייאת מצרים' הפרטית שלו ואת קריעת ים סוף הפרטית שלו, כי כל אחד ואחד ראה הרבה ניסים והרבה התקרבות והרבה גילוי שכינה. כל אחד יודע איך ה' הציל אותו וקרבו אותו לאמונה ואיך ה' מושיע אותו בעת צרתו. אם האדם לא ייתן את דעתו להתבונן בכל מה שעבר עליו כדי לקחת לעצמו חיזוק לעתיד - ברגע שיגיע הניסיון הוא ישכח את הכול ושוב יתבלבל. אבל כאשר אדם זוכר ומזכיר לעצמו תמיד כל מה שעבר עליו וכל מה שהיטיב אתו ה' יתברך בפרטיות ובכלליות עם כל עם ישראל, וכאשר הוא משנן לעצמו שכל מה שעובר עליו הכול לטובתו כדי ללמד אותו אמונה וכדי לקרבו אותו - אז האמונה שלו תהיה קבועה ותקועה בלבו, והוא יעבור כל ניסיון וכל קושי בקלות בשירה ובזמרה.

בברכת שבת שלום ומבורך לכל עם ישראל.

רבי יצחק אבוחצירא י"ד שיבת תרע"ב

חוששים לשלומם ובריאותם. לציין, כי שתיית המשקה לא השפיע עליהם כלל. אך מה יעשו והנער אינו חדל משתייתו? החליטו כי יסירו את הסולם המביא אל עליות הגג וכך תימנע אפשרות להעלות אל חדרו המאחיה'.

אישתה הייתה גרה בשכונתם של משפחת אבוחצירא אשר הייתה מייצרת את ה'מאחיה' ושם טוב יצא לפניה. ביום מן הימים החל נפגם טעמו של המאחיה ללא כל סיבה. קיבלה על עצמה האישה לנדב כד משקה לרבי יצחק אבוחצירא שהיה ידוע בשתיית המשקה. אך מה תעשה ואין גישה לעליות הגג? העבירה לו דרך חלונה שהיה סמוך לחלונתו כד מאחיה. אמר לה הצדיק: "אם תרצי כי ישוב טעמו הטוב של המאחיה שילחי לי כל יום כד". ואכן טעמו של המאחיה חזר כתיקונו, וגם משאלתו של הצדיק, לשתות כל יום מאחיה ולייחד תיקונים, התמלאה.

רק לאחר זמן נתגלה הדבר לבני המשפחה הנדהמים, ומאן הבינו כי יד ה' בדבר ולא מנעוהו עוד מכן. משבגר הנער היה לעזר לאביו, וסייע בהנהגת ישיבת "אביר יעקב", מפעם לפעם היה יוצא לאסוף תרומות להחזקת הישיבה הקדושה, כשבין מסע למסע כולו עסוק בתורה ועבודת ה'. גם עם "הבבא סאלי" אחיינו היה קובע לימוד מידי לילה. לימים ציין ה"בבא סאלי" כי מלבד כל הלימוד שלמד מדודו, רכש את המידה המופלאה "לא להיות עייף בשעת לימוד גם כשעייפים". מעולם לא נראתה עייפות על פניו של רבי יצחק, למרות שהיה המבוגר מבין השניים - העיד עליו אחיינו.

על קידושה ה'
פטרותו הייתה פתאומית וכואבת מאוד. היה זה באחת ממסעותיו כשחלף בדרכו על פני העירה תולאל

ואכן, נועד הוא לגדולות...

אעופה אשכונה

בהיותו כבן תריסר שנים התעכב רבי יצחק מלהגיע לשיעורו הקבוע של אביו הקדוש. שלח ה'אביר יעקב' את אחד מתלמידיו לחפש את רבי יצחק, שמא העמיק בעיונו והוא מתבודד בעליית הגג. מצאו התלמיד כשהוא שונו בכתובה, פלגי זיעה נוטפים ממנו ועינו זולגות דמעות. בעודו מתחבט אם להפריע לילד, קם רבי יצחק ממקומו, הכניס את הניר לכיסו וירד מן העלייה אל השיעור. קידם ה'אביר יעקב' את פני בנו בתמיה, מפני מה לא הקדים לבוא כדרכו מדי יום ביומו ובמה היה עסוק עד כה. השיב רבי יצחק, כי נשאו לבו לכתוב פיוט ולבקשת אביו הקריא את כל תיבות הפיוט הנועד בשמו 'אעופה אשכונה'. האזין רבי יעקב לפיוט עד תומו והפטיר לעבר הלומדי: "הפיוט הזה עולה בעמקותו ובקדושתו על כל מה שלמדנו היום" בשנים הבאות הוסיף רבי יצחק וחיבר כמה פיוטים קדושים, חלקם נקבצו ביחד עם פיוטים של יתר צדיקי בית אבוחצירא בספר הקדוש 'יגל יעקב'

הנהגותיו בקדוש

כבר מאז שנות בחרותו היה נוהג להסתגר בחדרו בעלית הגג ולהגות בתורה ויר"ש, מתוך הסתפקות במועט התנזרות מחיי עולם ועיסוק בתיקונים לרב. דבר יחיד שהיה מרבה בו מאוד הוא שתיית "מאחיה" - ארק. מקובל מרבי ישראל אבוחצירא כי "ערק" ר"ת ק'בל רינת ע'מך, וע"י שתייתו היו עושים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא. מנהגו בקודש של רבי יצחק היה להרבות בכך. אך היו מבני המשפחה שדאגו משתייתו של הנער הרך, שכן התנזר מכל תענוגות העוה"ז והבליו פרט לשתיית משקה זה. והיו

סיפור לשולחן שבת

ערש לידתו

בקרוב משפחה גדולה ורוממה כמשפחת אבוחצירא, אשר העמידה דורות של צדיקי עולם שרפי מעלה, שאדוקים היו בקודשא בריך הוא ושכינתיה וכלולים בהם כל מעלות טובות ודרכי החסידות. בקרב משפחת מון רבי יעקב אבוחצירא נולד בן בנו הרביעי המיוחד כשאר אחיו ובני המשפחה הקדושה אשר כל אחד הוא יחיד ומיוחד.

שמו בישראל נקרא יצחק, והעיד עליו אביו הקדוש כי נתעברה בו בבנו זה, ניצוץ מנשמת רבי יצחק לוריא אשכנזי, האר"י הקדוש. ולא לחינם כאשר גדל מעט נמשכה נפשו של הנער הצעיר רבי יצחק ללימוד הנסתר. בשונה משאר אחיו שלמדו זאת בגיל מאוחר יותר, בהוראת אביהם רבי יעקב אבוחצירא. הנער הצעיר גילה בקיאות גדולה בתורת הקבלה וב"עץ חיים" וב"שמונה שערים". והיה לכלא בעני כל ראויו.

נועד לגדולות

הערכה רבה רחש לו אביו, ואירע פעם בעת ברכת הלבנה עת יצאו הכל לחפשה ולבקשה בשמים והיא נעלמה כי הייתה מכוסה בעננים. ציוה רבי יעקב על בנו הצעיר רבי יצחק שהיה אז כבן שמונה שנים בלבד להורות ללבנה שתתגלה.

הפנה הילד הרך מבט תמים כלפי שמיה וציווה על הלבנה להתגלות. בתוך רגעים ספורים בלבד התגלתה הלבנה במלוא הדרה לתדהמת כל הנוכחים אשר ברכו על הלבנה ברב שמחה והתרגשות.

"אם כך בגיל צעיר, הרי נועד הוא לגדולות", עבר הרחש בקהל הנוכחים העומדים ומשתאים מול הילד הרך בשנים המחולל ניסים. וציפו לראותו בגדולתו בבוא היום.

מה שיישראל הולכים בלילות מאתה לאמה, הוא סקן שיבוא קשיח. [אמונה ס"ו]

הוגי בית המתקיימים ע"י אברכי חוט של חסד ע"פ דעתו של מו"ר המתקיימים ברחבי הארץ	רעננה - ר' נתנאל דרעי רח' דוד אלעזר 39 יום שני 20:30 לפרטים 052-4513400
אלעד - יום ב' ה' ישראל שריקי מח"ס עינות שבת, רח' הומיר 12 / שעה 20:15	מושב שדה עזויה - ה' יוסף יצחק שניאור ביה"כ יום א' שעה 20:30 יום ד' שעה 20:30
אשקלון - יום ד' ה' אשדודאש, בני"ב היכל דוד ושלמה רח' בנימין שעה 20:30	אשדוד - יום ג' ה' גבריאיל מזור לפרטים 0527118117
באר שבע - יום ה' ה' אור שטיין בני"ב אוהל שדה רח' יצחק וצביה 44 שעה 19:00	אשדוד - יום ד' ה' משה מרוזאני בני"ב מגן חפץ לפרטים 0527118117
באר שבע - יום ה' ה' שלום חיים אסייג בני"ב למען שמו באהבה לפרטים - 0533137300	איזור אשדוד - יום ד' ה' פארי ניסים 0583237852
בת ים - ר' ברק שם טוב יום ראשון שעה 21:30 לפרטים 0548434819	איזור הקריות - ר' מרדכי נהמיאס כל יום ג' לפרטים 0527148571
ראשון לציון - שמונת קרית גנים ר' ששון לוי לפרטים 0509041148	לפרטים ותיאום שיעורים: הרב מרדכי 0527148571

חינוך באהבה

חיים במסגרת פרק ח

מאת הרב יצחק אבוחצירא. יועץ חינוכי ומחנך בת"ת "שלום בניין"

ממש רמאים..."

"באמת רמאים. אבל את יודעת, שכנה שלי תמי, נרשמה ב"מרזים מהר" ברחוב החלוץ, ותוך שבועיים היא הורידה שני קילו..." "מה את אומרת?! אולי ארשם לשם, יש לך את המספר שלהם..."

סוף הסיפור הוא שגברת א. ממשיכה להשמיץ, אע"פ שכבר עברה 5 מכונים 6-1 שיטות ובכולם היא לא הצליחה לרזות.

מה קרה?! הבעיה היא לא במכונים להרזיה, אלא בחוסר העקביות של גברת א. היא רוצה לרזות אך-ללא מאמץ ועקביות.

היום, זה היום.

להיות עקבי ולדבוק במטרה? זה, או עניין של אופי, או הכרה ברורה בחשיבות העניין. אבל בכל אופן העקביות ניכרת מאוד ביישום ההחלטות.

כלל לא משנה מה החלטת, החשוב הוא איך אתה "מיישם" את ההחלטה, שהרי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה!

ולכן ההחלטה יכולה להיות: "מהיום אני דיאטטה" - מהיום זה עכשיו לא מחר, מהיום אדאג לסדר את כל התשלומים בזמן, מהיום אסע ברכב רק כשאני חגור, מהשבוע אכניס את השבת לפני הצפירה, וכמובן כל העקביות בנושא החינוך הביתי, כהרגל להרים את הצלחות מהשולחן בסיום הסעודה, לצחצח שיניים מדי לילה, או להרגיל את הילדים להכין מערכת לפני שעולים לישון ולא בבוזק בלחץ כששומעים את הצופר של ההסעה וכדו'

השעון של דני

ילד שחי בבית להורים עקביים, הוא ילד עם מיינומם של בעיות, כי החיים שם בד"כ מסודרים ומאורגנים.

עליו להפנים: כי חיים עם עקביות וחיים ללא עקביות, הם שני חיים נפרדים ושונים לגמרי האחד מהשני.

מספרים על תלמיד אחד שהיה שוכח כמעט מידי יום להכין שעורי בית. כל יום היה תירוץ חדש, המורה ניסה את כל השיטות המקובלות- שיחות, מבצעים, פרסים, עונשים, זיומוני הורים ואפילו סילוקים, אך כלום לא עזר.

המורה הבין, שהבעיה היא חוסר סדר, לילד אין בבית לו"ז מותכנן וכל אחד עושה מה שהוא רוצה.

משיחה עם הילד התברר, שכאשר הוא מגיע לבית הוא זורק את התיק בכניסה, לוקח איזה חטיף מהארון ורץ לשחק עד הערב כשהשכנים כבר סוגרים את החלונות מהצעות של אמו שקוראת לו לעלות הביתה.

המורה הבין, שילד אין זמנים והרגלים לעשיית מטלות וכאשר הוא חוזר בערב, כבר מאוחר ולכן הוא שוכח. המורה הסיק מסקנה: חבל על כל המבצעים והעונשים- הילד פשוט לא מאופס!

ואז עלה לו רעיון, המורה קנה לילד שעון יד וכיוון את השעון מעורר לשעה שש בערב.

"דני, כשתשמע את השעון מצלצל תדע שעשכשיו כבר שש וצריך לחזור הביתה ולהכין

אחד הגורמים החשובים ביותר להצליח בנושא החינוך- הביתי בכלל, ובנושא החינוך- הביתי לחוקים ומסגרת בררס. הוא העקביות.

החוסר עקביות, הוא אחד משרושי הבעיה מודיע איננו מצליחים בעבודה עם חוקים וגבולות.

ההסבר הוא: כי אפילו הורה שיוזע את מלאכת החינוך וילדו מעוניין להתחנך, במידה ואין עקביות אזי לא נפעל כמעט כלום בנפש הילד, וכאשר ההפנמה חסרה, עיקר יסוד ההרגל והחינוך חסר. נושא השבוע הוא: רמת העקביות כמדד הצלחה בחינוך לחוקים וגבולות.

עקביות, מתנה או עבודה

אתם בוודאי מכירים את המשפטים המפורסמים של: (סלחו לי שהם בלשון נקבה) "אין לי כבר כוח" "נעשנו מה שאתם רוצים, אני כבר מותשת" "אין מה לעשות, הילדים כבר מכירים את החולשה שלי" "קשה לי לעמוד על המילה שלי, יש לי בעיה של חוסר עקביות" "אני מתחילה לדבר מה ולא מסיימת" "אני אמנם מחליטה, אך לא דורשת תמיד את הביצוע..."

שמעתי פעם מאיש חינוך שאמר: לפני שוגי אנשים יש "עקביות".

הראשון, קיבל אותה במתנה: הוא פשוט נולד עם תכונת עקביות, או שקיבל אותה בגיל צעיר "בוודאי" מההורים, באמצעות החינוך שלהם בבית.

השני, כנראה צריך לעבוד קשה כדי להשיג אותה.

בקיצור: עקביות, זו מתנה או עבודה, שמי שיש לו אותה, פשוט מצליח, ומי שחסר לו אותה, צריך לעבוד בכדי לרכוש אותה ולהצליח בחינוך הילדים, אבל בלעדיה- פשוט אין חינוך.

מעשה בגברת א.

שימו לב! בארצנו הקטנה יש מאות מכוני גמילה מעישון, ובכמות רבה יותר, מכוני הרזיה. כל חודש יוצאים ספרים חדשים בנושאים אלו. בכל עיתון ארצי או מקומי, נוכל לראות כמעט על דף כן דף לא, פרסום של שיטת דיאטה או גמילה מעישון.

האם נוכל ללמוד מן על הצלחת השיטות?! לגמרי לא.

רבינו המכונים, אינם מלמדים על הצלחת שיטות הטיפולה, אלא על "כישלון הפונים" ועל ההצלחה העסקית של בעלי המכונים המנצלים את "חוסר העקביות" של המטופלים, שעוברים מידי תקופה לשיטה חדשה.

הנה דוגמא:

גב' א. התחילה דיאטה בקול רעש גדול במכון "הרזיה בטוחה". לאחר שלושה שבועות פוגשת אותה ציפי חברתה ושואלת: "נו, איך הולכת הדיאטה במכון? ..." "אל תשאלו איזה טעות עשיתי, חבל שהתחלתי שם. הם סתם רמאים הביטוחי לי לרדת שלוש קילו כבר בשבוע הראשון, חכמה גדולה קיבלתי תפריט רעב, אם הייתי שומרת את כל מה שהיה כתוב לי, הייתי מתה מרעב, אז הפסקתי את הדיאטה שלהם,

שעורים!" המורה כמעט ולא נרדם כל הלילה, בצפייה לראות איך מחר תוכניתו תניב פירות ותלמידו יגיע סוף סוף עם השיעורים.

אך למחרת, דני מודיענו שוב לא הכין שיעורים. המורה היה מבולבל לגמרי ולא הבין מה קרה: "שכחתי את השעון בכיתה?" "לא המורה, הוא היה על היד" "אז אולי לא שמעת את הצלצול?" "לא המורה, דווקא שמעתי, הוא צלצל הרבה זמן" "אז למה לא הכנת שיעורים???" "המורה, שכחתי מה הצלצול צריך להזכיר לי!!!"

חיים עקביים הם לא תפריט דיאטה

לפעמים כשאני משוחח עם הורים על בעיית העקביות שלהם, אני באמת לא יודע אם חוסר העבודה על "עקביות" קשור לטיפשות, עצלות, חוסר חשק, או שזה סתם חוסר הבנה עד כמה העקביות טובה ומועילה לבנות בית תקין.

הורים יקרים! אם לא נקפיד על ההוראות בתפריט של הדיאטה, הכי הרבה נהיה קצת מלאים (לא נעים, אך לא נורא), אבל חוסר עקביות בחינוך, הרי לא יוביל את הילדים לשום חינוך פרט להחדרת מסר של "לא אכפת לי", שיגרום אחר כך ללזול בכל מידה טובה ולחינוך לחוסר סדר ועצלות.

הילדים שלנו אינם דיאטה או מכון גמילה מעישון, ואם לא נחנך אנחנו את ילדינו, אין מי שיחנך אותם במקומנו. אחרי הכול אנחנו ההורים של הילדים, ואין לנו אפשרות לברוח מזה ולכן נחליט מהיום על "שינוי" בתפיסה.

כמובן שינוי בתפיסה יוכל להיות רק כאשר "נבין" שישנה כאן התנהגות הורית לא ראויה והיא ממש "מזיקה" לנו כהורים ולכל המשפחה.

עליו לדעת דבר נוסף. בחינוך אין שיטות קסם ואי אפשר שביים שיהיו אחד אנחנו נהיה עקביים והילדים ישתנו ויהיו ממוכנים. כדי לקבל ילדים ממוכנים- צריך לעבוד.

מי שאין לו כח, פשוט- מתקשה "לשרוד" וממשיך לסבול עם ילדיו, מעבר לכך שהוא מועל בתפקיד שה' הפקיד בידו: "לגדל דור שימשיך את הממשיך של עם ישראל".

נכון, זה לא קל, קשה לך, אתה מתקשה להאמין שתצליח, אבל אל תדאג, תתפלל על זה לה' יתברך- אצלו לכל קושי יש פתרון!

מבחן הסלע

נסיים במסר קטן: מסופר על מלך אחד ששלח את בנו יורש העצר לעולם הגדול, ללמוד חכמה. לאחר 3 שנים חזר הנסיך, הוא התקבל בכבוד מלכים בארמונו והמלך רצה לנסות את חכמתו. המלך ובנו הנסיך יצאו לטייל בגן הסמוך לארמונו, כשהגיעו למפל המים, אמר המלך לבנו: "אתה רואה את הסלע הזה? אם למדת חכמה בני, תעביר לי אותו בבקשה לתוך ארמונו, אבל בזמן שאתה מעביר אותו, אל תשתמש בשום חפץ רק בידך".

עזב המלך את הנהגו והשאיר את בנו שוקע בהרהורים. הנסיך שהסתכל על הסלע לא הבין כיצד יוכל להרים סלע כזה ענק עד הארמונו. הוא ניסה להיזכר בשיטות שונות שלמד בהשוואת כמות ומשקל, אך שום עצה לא

עלתה במחשבתו. לאחר כמה שעות חזר שוב המלך למפל וכשראה את בנו מדוכךך אמר לו: "בני יקיר! אתה חושב שבקשתי ממך להביא לי את הסלע בשלמות?! וכי אבקש דבר שאין כוונך לעשות?! פשוט אם למדת חכמה, היית צריך לשבור את הסלע לחתיכות ולהעביר לאט ובמנות קטנות את הסלע עד לארמונו".

מנות קטנות

הורים יקרים! אותו הדבר בדיוק בחינוך: כדי להצליח בחינוך, ובפרט כדי להקנות לילדים הרגלים חינוכיים ובמיוחד לאור זה שקשה לנו להיות עקביים- עלינו לעבוד "במנות קטנות".

ההשתנות מהקצה אל הקצה ופתאום להתחיל להיות מסודר קשה מאוד. ופשוט שגם איננו יכולים לצפות שתוך זמן קצר, הילדים יהיו ממוכנים. אז מה עושים?! ראשית "מתפללים" יש מי שמחכה לעזור לנו, הוא רק ממתין שבקש!

אח"כ בנחת נתחיל לעבוד בשיטת ה"מנות קטנות". בשביל ההתחלה, נקבע בבית חוק שלא יהיה קשה לילדים לבצע אותו. ולנו לא יהיה קשה לעקוב אחר מילואו. ואפילו נחפש חוק שהילדים כבר כמעט רגילים לבצע אותו, נכנס את הילדים לסלון ונשוחח על החוק כפי שלמדנו בפרקים הקודמים.

נעבוד על העקביות של יישום החוק שגם ככה קל לנו אותו (שהרי הבעיה בקביעות היא אצלנו). נכין 2 טבלאות הצטיינות, אחת לנו (נשמור אותה במגירה "סגורה" בחדר השינה) ואחת לילדים. כל יום שהצלחנו במשימת העקביות נסמן בֵּצֵל. אם לא הצלחנו, ננסה להבין מה הבעיה, ונרשום אותה בדף כדי נוכל לעקוב ולראות איך התקדמות.

נעבוד בנחת, הסבלנות משתלמת. רק כך נוכל לעבוד לאט בלי לחץ בכל פעם על חוק אחר עד שבע"ה עם הרבה תפילות נזכה לבית מחונך ועקבי. בהצלחה!

המשיך בע"ה בשבוע הבא.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב נייה: 073-727-0000 נייד: 0548-434-435 מייל: a0548434435@gmail.com

בדיחות הדעת

אמריקאי סומלי וישראלי יושבים במסעדה. בא המלצר ואומר: סליחה, יש היום מחסור בבשר. שואל האמריקאי: תגיד לי, מה זה מחסור?

שואל הסומלי: תגיד לי, מה זה בשר? שואל הישראלי: תגיד לי, מזה סליחה?

זמנים

י-ם	ת"א	חיפה	בא"ש
16:28	16:44	16:35	16:47
17:42	17:44	17:42	17:45
18:21	18:18	18:18	18:21

א: שופטים פרק ד, ד - הל - ודבורה אשה נביאה ס' שופטים פרק ה א - לא - והשיר דבורה ת: שופטים פרק ד, כג - הל - ויבנע אלוקים

יול"ע" מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669 טל: 02-5812210 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

אמרת תודה ונושעת
בגן הניסים והנפלאות

להזמנות: 052-240696

סוף לנדודים זמן לישועה
ז' אדר-יום פטירת משה רבינו

הלוח: ראשון ה' אדר א'
14/02/16
חזור: חמישי ט' אדר א'
18/02/16

טל': 02-5812210